

Sygn. akt II PK 27/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa I. M.
przeciwko D. S.A. z siedzibą w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 sierpnia 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 20 sierpnia 2013 r.

Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, które przedstawiono w następujący sposób:

„czy w przypadku zatrudnienia pracownika na podstawie umowy o pracę, a następnie zmiany nazwy umowy na odpowiadającą nazwie umowy prawa cywilnego w sytuacji, w której pracownik na podstawie tej drugiej umowy wykonuje na rzecz tego samego pracodawcy dokładnie te same czynności, w razie sporu to

na pozwanym pracodawcy spoczywa ciężar dowodu (art 6 k.c. w zw. z art 300 k.p.) w zakresie wykazania, że wraz ze zmianą umowy odpadły cechy charakterystyczne stosunku pracy, o których mowa w art 22 § 1 k.p.,

czy w sytuacji, w której Sąd odwoławczy zaaprobuje dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenie faktu, pomimo braku w tym zakresie jakiegokolwiek dowodu, a wręcz z innych dowodów wynika jednoznacznie okoliczność przeciwna, oczywiste naruszenie art 233 § 1 w zw. z art 391 § 1 k.p.c., może wyjątkowo stanowić podstawę skargi kasacyjnej, o której mowa w art 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. przez oczywiste, widoczne bez konieczności dokonywania przez Sąd Najwyższy szczegółowej analizy zgromadzonych i poddanych ocenie dowodów naruszenie reguł rekonstruowania stanu faktycznego,

czy wadliwe rozpoznanie przez Sąd drugiej instancji zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu postępowania może uzasadniać zarzut naruszenia art 378 § 1 zd. 1 k.p.c., wynikający z którego to przepisu obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji oznacza zarówno bezwzględny zakaz wykraczania przez sąd drugiej instancji poza te granice, jak też nakaz wzięcia pod uwagę, rozważenia i prawidłowego rozpoznania wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków?”.

Ponadto skarga ma być oczywiście uzasadniona w zakresie naruszenia:

1) art 22 § 1 i § 1¹ kp. przez przyjęcie, „jakoby przepisy te nie znajdowały zastosowania w sytuacji, w której pracownik wyrazi zgodę na określenie łączącego go z podmiotem zatrudniającym stosunku prawnego inną nazwą, w szczególności odpowiadającą umowie prawa cywilnego, podczas gdy wyraźne brzmienie art 22 § 1¹ kp. jednoznacznie świadczy o tym, że w zakresie jego zastosowania mieszczą się sytuacje, w których strony nazwały łączącą je umowę inaczej niż „umowa o pracę”, a w konsekwencji niewłaściwego zastosowania”,

2) art 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. przez przyjęcie, „jakoby wolą stron było kontynuowanie zatrudnienia wyłącznie do 13 lipca 2011 r., podczas gdy strony nigdy nie składały żadnych oświadczeń materialnoprawnych w tym przedmiocie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono, że w okresie wypowiedzenia umowy o pracę powódki, zwróciła się ona do swojej bezpośredniej przełożonej B. K. z prośbą, czy nie znalazłoby się dla niej zatrudnienie w innym dziale w pozwanej spółce. Przełożona powódki zwróciła się zapytaniem do prezesa P. W., czy wyrazi zgodę na to, aby powódka została na umowę zlecenie na czas urlopu wypoczynkowego B. K. Po powrocie z urlopu podejmie decyzję, czy powódka będzie potrzebna w spółce. Prezes wyraził zgodę na współpracę z powódką na podstawie umowy zlecenia. W związku z tym B. K. zapytała powódkę, czy może zostać na umowę zlecenie podczas jej nieobecności. Powódka wyraziła zgodę. W związku z tym została zatrudniona w pozwanej spółce na umowę zlecenia na okres urlopu B. K.

W związku z powyższym nie budzi większych zastrzeżeń stwierdzenie Sądu Rejonowego, które podzielił także Sąd Okręgowy, że „biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy, uwzględniając różne kryteria oceny oświadczenia woli, takie jak: okoliczności, w których zostało ono złożone, zasady współżycia społecznego, ustalone zwyczaje, zgodny zamiar stron oraz cel umowy, strony doszły do porozumienia, że w okresie od 1 lipca 2011 r. do 13 lipca 2011 r. powódka będzie wykonywać na rzecz pozwanego pracę na podstawie umowy zlecenia. Nie zmienia tej oceny fakt, iż powódka wykonywała na podstawie umowy zlecenia te same czynności, co wcześniej na podstawie umowy o pracę, gdyż taki właśnie zakres czynności do realizacji został uzgodniony przez strony”.

W przypadku wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) chodzi o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 – LEX nr 494134; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08 – LEX nr 490364).

Sytuacja oczywiście uzasadnionej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się nie tylko do “oczywistości” zarzuconych uchybień, ale także do związanej z tym zasadności wniosków skargi kasacyjnej. Nie spełnia tych warunków skarga kasacyjna, która pomimo zasadności niektórych z jej zarzutów podlegałaby oddaleniu na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. wobec zgodności zaskarżonego wyroku z prawem.

W zakresie rzekomych zagadnień prawnych, które przedstawiono w skardze w formie pytań, należy przypomnieć, że istotne zagadnienie prawne występuje, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu ale przede wszystkim o juredyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976).

Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi juredycznej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo zaś sformułowanie zagadnienia prawnego, bez przedstawienia juredycznej argumentacji służącej wykazaniu, że to zagadnienie rzeczywiście występuje i wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, nie zastępuje uzasadnienia takiego wniosku (postanowienie SN z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Z tego względu orzeczono jak w sentencji.

eb